

Arrest

nr. 303 396 van 19 maart 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAMARCHE
Rue Grande 84
5500 DINANT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 november 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 oktober 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinqües).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LAMARCHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 januari 2022 dient verzoekster een verzoek in om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist op 6 oktober 2022 dat dit verzoek kennelijk ongegrond is. Verzoekster tekent tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 27 februari 2023 met nummer 285 363 verwerpt de Raad dit beroep.

1.2. Verzoekster dient vervolgens op 20 april 2023 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 12 juli 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat deze aanvraag ontvankelijk, maar ongegrond is. Het beroep dat verzoekster tegen deze beslissing heeft ingesteld is bij de Raad gekend onder het rolnummer 299 677

1.3. Op 13 oktober 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

*naam : [U.]
voornaam : [M.]
geboortedatum : [...]
geboorteplaats : [...]
nationaliteit : Albanie*

+ 1 kind : - [U.A.] [...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 10/10/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 27/02/2023 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 26/12/2021 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met haar minderjarig kind. Het is in het hoger belang van het minderjarig kind om bij de moeder te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoon verblijf. Gelet op het feit dat het kind van betrokkene ouder dan drie jaar is, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat het kind momenteel schoolgaande is. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met haar minderjarig kind. Het gehele gezin maakt het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoon verblijf. Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd. 17/03/2022) dat een zus

legaal in België, een zus in en twee vrouwelijke familieleden in Italië verblijven. Die behoren echter allen niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

In het administratief dossier bevindt zich een aanvraag 9ter, die negatief afgesloten werd. In deze beslissing wordt het volgende vermeld:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door [U.M.] die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch advies arts-adviseur dd. 07.07.2023)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG. noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Uit deze elementen blijkt niet dat de medische elementen van die aard zijn dat ze een verwijdering in de weg staan en blijft het kerngezin samen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 52/3, § 1 en 74/3 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

"De tegenpartij is van mening dat zij aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten kan geven, op grond dat niets op het tegendeel wees.

Daarbij heeft de tegenpartij geen rekening gehouden met verzoeksters persoonlijke situatie in haar geheel.

1. Zo stelt zij zich op het standpunt dat verzoeksters familieleden zou worden gerespecteerd indien zij het land zou moeten verlaten omdat haar zus geen deel uitmaakt van haar kerngezin.

Dit argument is twijfelachtig.

Er zijn immers bijkomende elementen die de normale affectieve banden overstijgen tussen verzoekster en haar zus.

Verzoekster heeft immers, gelet op de mishandeling in haar land (niet twijfelde in het kader van haar asielaanvraag), dagelijks de steun van haar zus nodig.

In dit verband wordt in de getuigschrift van de psycholoog van verzoekster van 14 april 2023, die aan de tegenpartij is overhandigd (en dus bij haar bekend is) in het kader van de 9ter-aanvraag die op 20 april 2023 was ingediend, uitgelegd dat "La soeur a dû également accompagner Madame" voor de psychologische gesprekken.

Zonder de aanwezigheid van haar zus zou verzoekster niet de nodige stappen kunnen ondernemen.

Hieruit blijkt de bijzondere emotionele band die voor verzoekster noodzakelijk is.

2. Bovendien is de tegenpartij van mening dat verzoeksters gezondheidstoestand niet onverenigbaar is met verwijdering uit het grondgebied omdat het aanvraag 9ter ingediende "werd negatief afgesloten".

Het is belangrijk om te specificeren dat de tegenpartij heeft het ingediende aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard en dat tegen deze beslissing beroep wordt ingesteld.

Dit beroep is nog steeds hangende (RvV 299 677).

Krachtens de rechtspraak inzake ABDIDA moet verzoekster effectief beroep kunnen instellen - wat een opschortende werking veronderstelt - tegen de beslissing van de tegenpartij dd 13 oktober 2023 en moet zij tijdens het beroep bij RvV in haar basisbehoeften worden voorzien.

Bijgevolg kan verzoekster niet worden gedwongen het land te verlaten zolang het beroep niet ten gronde is onderzocht."

2.2. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat de bestreden beslissing gebaseerd is op artikel 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

[...]

In casu dient te worden vastgesteld dat door de Commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10.10.2022 de asielaanvraag en de subsidiaire bescherming het beschermingsverzoek kennelijk ongegrond werd verklaard. Op 27.02.2023 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen die beslissing verworpen.

De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van Minister is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

De gemachtigde van de Minister heeft terecht vastgesteld dat verzoekende partij niet werd erkend als vluchteling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, en dat deze zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bevindt, zodat haar bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Minister op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om 4 het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling die zich geconfronteerd ziet met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, en waarbij het verzoek werd afgewezen.

Verzoekende partij stelt desbetreffend dat geen rekening zou gehouden zijn met de familiale belangen en haar gezondheidssituatie.

Echter werd in de bestreden beslissing uitdrukkelijk rekening gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De motivering ter zake luidt als volgt:

[...]

De verwerende partij wenst in dit opzicht tevens op te merken dat in het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 5 07.07.2023 reeds rekening werd gehouden met het attest van psychologe [R.T.] dd. 14.04.2023. Voorts werd in het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer vermeld wat volgt:

[...]

Daarnaast werd in het voormeld medisch advies aangehaald dat verzoekende partij niet aantoont dat zij niet in staat zou zijn om te reizen:

[...]

Verzoekende partij toont niet aan dat er daar thans anders over moet gedacht worden. Een medische problematiek staat de terugkeer naar het herkomstland niet in de weg.

De verwerende partij wenst te vervolgen dat verzoekster niet aantoont dat er sprake zou zijn van een bijzondere band van afhankelijkheid van haar zus in de zin van artikel 8 EVRM. Het betoog ter zake van verzoekster is zeer summier. Dat de zus van verzoekster haar heeft begeleid naar de psycholoog toont alleszins nog niet aan dat er ook sprake is van een bijzondere band van afhankelijkheid in de zin van artikel 8 EVRM.

Er werd op goede gronden vastgesteld door de gemachtigde van Minister dat de asielprocedure van verzoekende partij werd beëindigd, zodat regelmatig werd beslist om aan verzoekende partij bevel te geven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies)."

2.3. In zoverre verzoekster de schending aanvoert van artikel 74/3 van de Vreemdelingenwet, wordt aangenomen dat dit een materiële misslag betreft en zij in werkelijkheid de schending wenst aan te voeren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft dit duidelijk ook zo begrepen.

Voormeld wetsartikel luidt als volgt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat verweerder, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderings-beslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, evenals in de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

2.4. Verzoekster voert concreet aan dat haar gezondheidstoestand zich wel degelijk verzet tegen een terugkeer naar haar land van herkomst en dit niet (correct) in rekening is gebracht. Zij verwijst naar het beroep dat zij instelde tegen de beslissing waarbij haar aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen ongegrond wordt verklaard.

2.5. Verweerder geeft in de bestreden beslissing aan dat hij, zoals vereist in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekster, door te verwijzen naar de beslissing die hij op 12 juli 2023 heeft genomen tot afwijzing van de door verzoekster ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Bij arrest van 19 maart 2024 met nr. 303 395 ging de Raad evenwel over tot de nietigverklaring van deze beslissing. Deze beslissing moet dan ook worden geacht nooit te hebben bestaan en niet langer voorhanden te zijn in het rechtsverkeer. Dit maakt dat verweerder niet langer dienstig naar deze – vernietigde – beslissing kan verwijzen om te stellen dat hij bij de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de gezondheidstoestand van verzoekster in rekening heeft gebracht, minstens volgt hieruit dat niet blijkt dat verweerder de ingeroepen gezondheidstoestand van verzoekster op een correcte en voldoende zorgvuldige wijze in rekening heeft gebracht.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, moet verzoekster worden bijgetreden in haar standpunt dat verweerder niet heeft voldaan aan de op hem rustende verplichting om, overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel voldoende rekening te houden met haar gezondheidstoestand. Het verweer in de nota met opmerkingen kan hierover niet anders doen oordelen.

2.7. Het onderzochte middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

2.8. De Raad stipt daarenboven aan dat verweerder het in de thans voorliggende situatie klaarblijkelijk zelf ook nuttig en nodig heeft geacht om zijn bevoegdheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoekster ingediende verblijfsaanvraag op medische gronden. De Raad stelt vast dat verweerder door aldus te handelen erkent dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er kan aldus een feitelijke samenhang worden vastgesteld. In deze situatie volstaat een verwijzing naar de goede rechtsbedeling ook reeds om, in navolging van de nietigverklaring van de beslissing tot het ongegrond verklaren van verzoeksters verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, eveneens over te gaan tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 oktober 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
--------------	--

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	I. CORNELIS
-----------	-------------